

Museumsliv i kvindehænder

Som journalist ved Thisted Dagblad og redaktør af Historisk Årbog 1979-86 har artiklens forfatter læst og skrevet mange spalter om Museet for Thy og Vester Hanherred. På den baggrund har redaktionen opfordret Mette Fastrup til at finde ting frem fra gemmerne, som kan belyse spindesiden i museets historie.

Adskillige kvinder har på forskellig vis virket for trivsel og drift på Museet for Thy og Vester Hanherred. Et par af dem skal beskrives her. Jette Kjær blev i 1971 første uddannede leder på museet i Thisted. Hun er her fortsat og kan se tilbage på en betydningsfuld epoke, ikke blot for sit eget museum, men for museumsarbejdet generelt.

Mens Jette Kjær er den nutidige, tegner Augusta Zangenberg sig i billedet af en farverig fortid i det nordvestjyske. Frøken Zangenberg var danselærerinde, opvokset i Thisted og med hang til udgravning af gravhøje og andre fortidige anlæg. Hun var for sin tid omkring forrige århundredskifte en usædvanlig dame, der ikke bare gravede efter oldsager af interesse, men også for at skaffe sig en ekstra indtægt. Således solgte hun som ældre sin samling til Thisted Museum – for 750 kr.

Billedet af Jette Kjær toner frem fra tiden, da hun havde afsluttet sin magisteruddannelse på Moesgård og straks efter overtog ansvaret som leder af museet i Thisted. Hun var da 28 år.

Farverig nutid med får og fortid

På hjemmefronten hersker der landlig idyl omkring Thisted Museums leder Jette

Kjær. Tidligt om morgenen er hun ude for at se til sin fåreflok, der trives og formeres på naturskønne marker i Tvorup. Når dagens dont med møder og administration er overstået, skynder hun sig hjem for at se til bedriften.

Det var en ung museumsinspektør, der for 30 år siden blev leder af Museet for Thy og Vester Hanherred. Jette Kjær kom til Thisted lige fra eksamensbordet. Hun blev mag. art. fra Aarhus Universitet, nu med arkæologisk sæde på Moesgaard, dengang med en midlertidig mellemstation på Hammel Banegården i Århus.

Den 28-årige museumsinspektør var ikke ukendt med det nordjyske. Hun er fra Mors, og blev i den første tid som inspektør i Thisted »solgt« til Morslands historiske Museum en dag ugentlig. Hverken i Thisted eller Nykøbing havde museerne fundet den etablerede form, der er blevet normen siden. Arbejdet foregik væsentligt på frivillig basis, og Thistedes første museumsinspektør måtte i gang med opbygning af sin egne hele museumsvesen. Arbejdet er lykkedes, og Jette Kjær har skabt respekt omkring sin person og det museumsliv, hun kom til at stå for.

Arbejdet hjemme og ude fletter sig for Jette Kjær og hendes 17-årige Andreas sammen til et hele med mange facetter. Hjemmet er det gamle mejeri i Tvorup, erhvervet i 1977, siden forbedret og forskøn-

net. Der er både det finere og det mere grove. Jette Kjær er ikke bange for at lægge kræfter i, når der skal bygges et stendige eller graves et bassin. Hun har køkkenhave med imponerende udbytte trods vestenvind og let sandjord. Og hun har prydhave med krydderurter og et blomsterflor, der sætter den lange, hvide huslænge i sommerligt relief.

Et par gode stykker brænde på det gamle, sorte komfur i det store køkken får forsommerens kulde til at mildnes. Det moderne komfur står ved siden af, men det er det gamle, der er »hovedperson« og varmekilde, når der skal kokkereres.

Jette Kjær er glad for ting, har samlet med sig hjem fra mange lande med sans for anvendelighed og smukke former. I køkkenet foregår det meste. Vel er det jernalderen, der fagligt har haft Jette Kjærs

særlige bevågenhed. Men tekstilerne og deres historie er blevet hendes specielle interesse, også i den fritid, der har meget med får at gøre – i hele processen fra udvælgelse af gode racedyr til behandling af uld og skind.

Jette Kjær indrømmer, at det kan krible i fingrene for at komme på udgravning. Det har hun tidligere været på hjemlig grund som i en række andre europæiske lande. Men museumslederen med 15 medarbejdere har fået sin plads bag skrivebordet og ellers som museets »ansigt« med tid til at tale med folk. Betydningsfulde forhandlinger og samspil med egnens folk tages lige seriøst. Thisted Museum har det godt med sin egn.

*

Jette Kjær er omgivet af får, rent privat altså. Foto: Klaus Madsen

Et væsentligt stykke museumshistorie er gennemlevet i de 30 år, Jette Kjær har været i Thy. Museets knopskydning udmøntedes i afdelinger i Hanstholm og Heltborg. Johan Skjoldborgs hjem ved Øsløs Strand er også med i det tilbud, museet har til sine gæster i det nordvestjyske. Desuden var der fra 1980 til 1993 adgang om sommeren til en udstilling på Lindalsminde Skole ved Vestervig. Det seneste skud på stammen er Vorupør Museum, der åbnede år 2000 – det er et museum efter Jette Kjærs hoved.

Det var Jette Kjær, hendes medarbejdere og bestyrelse, der søsatte museerne i Hanstholm, hvor man nu har kastet sig ud i forsøget med at stå på egne ben. Heltborg gamle skole er blevet den nye afdeling med de mange muligheder, og trods det er der pladsmangel. Arkæologisk afdeling, magasiner og værksted flyttede ind i den tidligere skole i Vang. Men Thisted Museum ligger stadig i Thisted, og her skal det efter Jette Kjærs mening fortsat ligge, men gerne udbygget med grosserer Spangbergs smukke villa som det centrale.

Jette Kjær har sit kontor i Thisted, men hun kommer jævnligt i de andre afdelinger. Det giver den store berøringsflade, hun befinder sig godt med.

Ellers er hun bekymret for tendenserne i museumsverdenen. Hun betragter de opdukkende oplevelseslande som en trussel mod det grundlæggende i museumstanken. Museumsdrift vil altid være en offentlig opgave, siger hun. Det er vigtigt, at kommunerne fortsat har forståelse for, at vi ikke kan tjene os selv hjem. Museumsdrift må være en offentlig opgave. Det bør være sådan, at folk, også familier, kan gå på museum for en rimelig penge – og have råd til at komme igen. Ingen udklædning eller pseudo-oplevelser hos os.

*Jette Kjær som ung museumsinspektør.
Foto: Tage Jensen*

Men man skal ikke undervurdere publikum, mener museumslederen, der foretrækker en stabil hverdag for sit museum. Begrebet projektpenge har, set med hendes museumsøjne, forledt til mange ulykker.

Hidtil har museet i Thisted præsteret det kunststykke at skabe en lang række særudstillinger på meget lidt plads, desuden at gøre den grundlæggende udstilling til en genspejling af en hel egnshistorie. Også det er et kunststykke, som kun kan lykkes takket være en sammentømret stab af dygtige medarbejdere. Dertil kommer en forstående bestyrelse, der allerede fra Jette Kjærs første tid i Thisted så værdien i at varetage fortidens interesser i en faretruende omskiftelig nutid.

Jette Kjær taler sig varm, når som helst hun får lejlighed til at slå et slag for sit museum. Hendes mål er at tilgodese egnens interesser – og undgå de vilde ideer. Ikke mindst i museumsverdenen skal man holde fast ved det autentiske, siger hun.

Den holdning er nok også at spore i valg af den personlige boplads.

– Jeg har altid kun set på huse i ødemarken, siger Jette Kjær.

Det var under besigtigelse af en overpløjet gravhøj på naboens mark, Jette Kjær faldt for det nedlagte mejeri i Tvorup. I 1977 var det til salg. Hun og Andreas nyder de 14 tønder land under egne træsko.

Signe Gjødesen

Historisk Samfund for Thy og Hanherred blev stiftet i 1903 »navnlig« med det formål at oprette et museum. Som »forstander« valgte man lærer ved Thisted Borger-skole P. L. Hald. I sommeren 1905 var han klar til at holde åbent en gang om ugen i museets lokaler, der var stillet til rådighed i kælderens på teknisk skole i Kr. Kolds Gade. P. L. Hald tog sig af museumsdriften til sin død i 1958. Lærer Signe Gjødesen var det kvindelige bindeled til de nye tider. Allerede mens Hald levede, hjalp hun ham på museet og var således rustet til at føre hans arbejde videre.

Signe Gjødesen blev født 1910 i Gedved, hvor faderen, Carl Chr. Thorsen Gjødesen, var seminarielærer. Moderen døde efter at have født tvillinger, så faderen var herefter alene om at opdrage hjemmets seks børn. Signe var nr. tre i rækken, og hun blev boende hjemme, mens hun tog en læreruddannelse på Gedved seminarium, hvorfra hun blev dimitteret i 1931.

Efter kortere vikarjobs i Sattrup og ved

forskoleseminariet i Vejle kom Signe Gjødesen i 1933 til Thisted. Hun var blevet opfordret til at søge hertil af lærer Ingeborg Kappel, som havde gået på seminariet i Gedved. I Thisted flyttede hun først ind på KFUK, men boede derefter hos Ingeborg Kappel på Jyllandsallé. Herfra flyttede hun til en større lejlighed i en villa på Thykiersvej, hvor hun boede i mange år.

1946-48 havde Signe Gjødesen orlov fra skolevæsenet for at rejse til USA. Under et ophold på lærerhøjskolen i København havde hun lige efter krigen truffet sin fætter, der havde været amerikansk soldat i Europa. På rejsen hjem til staterne besøgte han sine forældre i Helsingør, hvor han altså traf sin kusine. Varme følelser opstod, og Signe Gjødesen besluttede sig for at rejse til USA for at blive gift. Ægteskabet holdt dog ikke, og hun vendte tilbage til sin gamle skole. Hun havde det godt med lige så stille at glide tilbage til de vante folder uden for meget snak om rejsen til Amerika.

Signe Gjødesens interesse for museet gjorde, at hun i 1954 blev indvalgt i museets bestyrelse. Hun deltog i udgravninger sammen med P. L. Hald og hjalp ham med arbejdet på museet. Omkring det tidspunkt anskaffede hun sig en ældre Ford-vogn, som hun købte af én af faderens kolleger. Det var ikke så almindeligt dengang, at kvinder sad bag rattet. Men det var praktisk, når museet rykkede ud i felten. Den gamle bil blev senere udskiftet med en nyere model.

I 1958 bad bestyrelsen Signe Gjødesen om at overtage ledelsen af museet. Man vedtog at yde et vederlag på 400 kr. Det var ikke nogen herregård, snarere en god lænestol eller måske en teaktræssofa. Der var dog også afsat et tilsvarende beløb til repræsentation. Men for Signe Gjødesen

Signe Gjødesen, i lys frakke, ved sin gamle Ford.

var museet en hjertesag. Hun var på museet hver dag efter skoletid, og hun var ofte kaldt ud på samme måde som Hald.

Signe Gjødesen blev i 1960'erne ramt af brystkræft, men efter en operation vendte hun tilbage til en normal tilværelse. For at lette lidt på arbejdspresset fik hun midt i 60'erne lidt hjælp af Bjarne Søndberg, der også var hendes kollega på Thisted Borgerskole.

Sidste større arbejdsopgave for museet var i 1970, da Signe Gjødesen lavede en lille udstilling om voldsteder. Samtidigt udarbejdede hun et lille hæfte med en oversigt over »Voldsteder i Thy og Vester Hanherred«. Det var nr. 1 i en tænkt række museumsskrifter. Desværre rakte kræfterne ikke til flere. I 1970 blev Signe Gjødesen bevilget afsked fra skolen på grund af sygdom. Hun fortsatte dog på museet lidt endnu, men i løbet af 1971 svandt kræfterne,

og hun blev indlagt på sygehuset i Holstebro.

Det sidste år tilbragte Signe Gjødesen i en sygeseng i stuen hos sin søster, Marie Christensen i Husby, hvor hun døde 31. januar 1973. Søsteren lever endnu, og hun siger uden forbehold: »Signe var en utrolig dejlig pige. Hun vidste alverdens ting«. Marie lægger heller ikke skjul på, at Signe var meget mere interesseret i museet end i skolen. »Signe skulle have været arkæolog«, siger hun. »Men med sin baggrund var hun næsten forudbestemt til at skulle være lærer«.

Efter Signe Gjødesens død blev der på det efterfølgende bestyrelsesmøde udtalt mindeord af museets formand. Ifølge protokollen sagde han bl.a.:

»Hun fik kun 10 år, hvor hun helt og fuldt kunne vie museet sine kræfter og sin tid. Hun var den sidste af en generation,

Signe Gjødese til højre på besøg hos sin gode ven og kollega Elisabeth Hansen. Interessen for historie var de fælles om, og Elisabeth Hansen har skrevet bogen »En miskendt thybo« om Malthe Conrad Bruun. Bogen blev udgivet under hendes pigenavn, Elisabeth Birkeland – hun var søster til forfatteren Tøger Birkeland. Foto udlånt af Anders Schougaard.

der for meget ringe vederlag gjorde en indsats på museerne rundt om. Formanden udtalte et æret være frk. Gjødese».

Helene Pedersen

Da Jette Kjær tiltrådte, var Helene Pedersen kustode og erfaren hjælper i det praktiske museumsarbejde. Hun blev født i 1906 og døbt Helene Kristine Pedersen, men flere af hendes søskende blev døbt med faderens tilnavn – Thinggaard – som mellemnavn, så det navn har mange også forbundet med Helene. Helene voksede op på en lille ejendom i Trædholm i Skyum. I hjemmet var der 17 børn, og hun måtte ud at tjene som 9-årig.

Efter at Helene Pedersen i nogle år havde været i køkkenet på KFUM i Thisted, blev hun i 1942 husbestyrerinde hos museumsleder P. L. Hald. I løbet af de følgende år fik hun interesse for museet og begyndte at assistere på forskellige måder. Efter at fru Laura Harkjær var holdt op med at være kustode, overtog Helene Pedersen hendes arbejde. Hun fik efterhånden et særdeles godt kendskab til de mange udstillede genstande og assisterede desuden ved udgravninger.

Efter P. L. Halds død i 1958 blev Helene Pedersen husmoderafløser og var i mange år en kærkommen gæst i mange hjem. Hun fortsatte som kustode på museet, der forhøjede hendes løn til 1200 kr. om året. På museet var hun da heller ikke husmoderaf-

løser, hun var så at sige mor for de mange museumsgenstande, som hun tog vare på, som var de hendes egne. Helene passede museet, indtil hun nåede pensionsalderen. På den tid begyndte helbredet at svigte for den ellers så bomstærke kvinde.

Mens Helene Pedersen var husbestyrerinde for P. L. Hald, boede han i boligblokkene på Tingstrupvej. Efter hans død fik hun en mindre lejlighed her, og da hun døde i 1976, var adressen Tingstrupvej 18b. Nekrologen i Thisted Dagblad sluttede med ordene: *»Helene Pedersen nåede at udrette meget i sit liv, og ikke mindst for museet har hun været en stor og meget værdsat arbejdskraft«*.

Springet tilbage til Augusta Zangenbergs er betydeligt. Hun var ikke direkte med i museumsarbejdet, men havde mere end en graveske med i spillet.

Fra hedenold til tango i Thy

Frøken Augusta Zangenbergs var en bemærkelsesværdig dame. Hun var danselærerinde og blev den, der bragte den vovede tango til Thy. Fritiden udnyttede hun til forskning af fortiden. Hun udgravede oldtidshøje og andre bedagede anlæg, og havde nogle år før sin død i 1915 samlet så mange oldtidsfund, at hun tjente en pæn skillings ved at sælge samlingen til det spirende Thisted Museum. På museet er frøken Augusta Zangenbergs samling stadig at finde blandt hundredvis af senere tilkomne arkivkasser på museumsmagasinet i Vang.

Augusta Zangenbergs havde sin opvækst i Thisted for rundt regnet halvandet hundrede år siden. Hun blev født i Thisted 10. oktober 1846, døde i Hobro 8. december

Helene Pedersen i museets kustoderum, hvor der nu er garderobe.

1915 og blev begravet på Vestre Kirkegård i Thisted, der var indviet kun nitten år forinden. Kirkegårdskontoret kan oplyse, at hun fik sit hvilested i den såkaldte forgård umiddelbart til venstre for indgangen fra Møllevej. Her lå i forvejen andre af byens notabiliteter. Augusta titulerede livet igennem sig selv som frøken. Hendes grav, der for længst er sløjffet, var da også en enkeltgrav.

Augusta Zangenbergs forældre havde slået sig ned i Thisted i midten af 1830'erne. Hvorfra familien kom, vides ikke. Faderen, Fr. Zangenbergs, var stadsmusikant, men døde 1849, kun tre år efter datteren Augustas fødsel. Moderen, Malene Zangenbergs, født Lund, nåede den høje alder af godt 88 år.

Det er lidt af et puslespil at finde frem til, hvem personen Augusta Zangenbergs egentlig var, og hvordan hun tog sig ud i

en tid, hvor det var højt usædvanligt, at damer tog på arkæologiske udgravninger og i det hele taget beskæftigede sig med det museumsvesen, der stort set befandt sig på ønskestadiet uden fastere funktionsformer og -forpligtelser.

Forudseenhed og omtanke i fortiden kombineret med tilfældigheder er basis for, at dette kan skrives. Redaktør M. Aaberg på Thisted Amts Tidende var med i spidsen for det nyoprettede historiske samfund og arbejdede med tanken om, at Thisted skulle have et rigtigt museum. Det lykkedes i 1903. Da havde Augusta Zangenberg allerede i årtier været ude med skovl og graveske.

Den gravende danselærerinde kendte sit værd, ville gerne være den selvstændige kvinde, men gjorde samtidig en indsats for at være med i de bedste kredse. På de få billeder, der kan skaffes til veje, præsenterer hun sig som en dame af solid statur, i ungdommen med mørkt hår og et fast blik. Hun optrådte med net, høj hals foroven og fornedet formentlig knapstøvler eller andet fodtøj, der var egnet til professionens dansetrin.

Men hvordan hun tog sig ud på feltarbejde i det nord- og vestjyske, må man tænke sig til. Der kan næppe herske tvivl om, at der blev lagt mærke til hende, hvor kun kom frem i landskabet, hyrede arbejdsfolk til at frigrave og flytte de tungeste dæksten, afgav ordrer og afslørede en viden, der for den ukyndige betragter kunne virke næsten som trolderi. Det var da heller ikke fri for, at troldtøj og »de underjordiske« var med i overvejelserne, når Augusta Zangenberg skulle i gang med en udgravning. Hun var omhyggelig med at spørge sig for hos ejerne, når hun faldt over et emne, og det hændte ikke så sjældent, at hun i første omgang blev mødt

med blankt afslag, fordi folk på gården ikke skulle have pillet ved den høj, fordi de ikke ville være uvenner med »de underjordiske«, vel at mærke ikke de eventuelt gravlagte, men med det troldtøj, der havde taget bolig i højen. Blev mennesker troldtøjet for nærgående, ville ulykkerne ifølge overtroen ramle ned, gården brænde, husdyrene dø og folk blive syge.

Så der skulle overtalelse til, før en udgravning kunne gå i gang. Ofte skulle ejeren også beroliges med, at frøkenen ikke ville løbe med det guld, der i fantasien var at finde. Det skulle sendes til Nationalmuseet som danefæ, og ejeren ville blive honoreret.

Alt dette fortæller Augusta om i en lang artikel, hun i 1910 skrev til Historisk Samfunds årbog for Thy, en beretning som redaktør Aaberg bad Augusta Zangenberg skrive. Hun skildrer her træk fra barndommen i Thisted, om traditionen med at bringe »manden i langdyssen« et offer i form af et altid ulige antal knappenåle ved påsketid. Nålene skulle prikkes ind i højen på en bestemt måde.

Hun fortæller også om sine strejfture rundt på markerne lige omkring byen, hvor der dengang lå mange gravhøje, også på den mark, der senere blev kirkegård med hvilested for hende selv og så mange andre.

Helt fra barndommen må hun have haft et godt øje for fund, der bemærkede sig ved at være formet og tildannet af menneskehænder. Hun så og samlede op, og så begyndte hun selv at lægge en indsats i selve fundprocessen.

*

Arbejdet med dansen førte Augusta Zangenberg til mange byer i det nord- og

vestjyske. Hun boede i kortere og længere perioder, hvor hun havde sine elever. Og da dansen nok væsentligt var forbeholdt bedre folks børn, har hun formentlig blandt forældrene lagt et ord ind for sin personlige gravetrang. Hun nævner, at hun var gæst på store gårde, hvor herskabet var interesseret i at få udgravet et eller andet. Desuden afsøgte hun til fods store arealer, hvor hendes »næse« sagde hende, at der var noget at komme efter.

Blandt de mange spændende oplysninger i hendes store artikel er beretningen om, hvordan det rent faktisk var hende, der først havde sin metalstok som søger nede under sandet på Lindholm Høje i udkanten af Nørresundby. Hun var ved at købe området, men blev så distanceret af en anden, der lugtede mere fortjeneste end måske den forhistoriske lunte, uden dog selv at interessere sig for denne side af sagen. Arealet blev tilplantet og senere skænket til Nørre-sundby Kommune. Augusta Zangenberg fremkommer i sin artikel med det suk, at *»hvad der er skjult, desværre aldrig kommer for dagens lys«*.

Eftertiden skulle dog bringe lys over Lindholm Høje og pladsens hundredvis af grave fra århundrederne efter Kristi fødsel. Augusta Zangenbergs navn hører med i den museumshistorie også.

I sin årbogsartikel nævner Augusta Zangenberg mange fundsteder i Thy, men ikke blot her og i Han Herrederne har hun ofte været på færde. Måske var Vendsyssel hendes foretrukne arbejdsmark, ligesom hun har foretaget undersøgelser ved Hobro. En del af hendes samling blev i 1955 overgivet til museet her.

På Thisted Museum er overraskelsernes tid ikke forbi, når det gælder Frøken Zangenberg. De erhvervede genstande er fulgt med museumsmagasinet på dets flytninger

og er fortsat en lille samling i samlingen på magasinet i Vang. Her findes en lille protokol, som i ord og tal er nøglen til de kasser med fund, der hentes frem af magasinet. Protokollen er udfyldt med Augusta Zangenbergs sirlige pen og er senere blevet korrigeret af P. L. Hald.

Protokollen rummer også enkelte breve og er i sig selv et stykke museumshistorie. Hald gør anmærkninger i margen, dels praktiske henvisninger til numre i den nuværende museumssamling, dels nogle lidt knurrende kommentarer om fejl og mangler. *»Det passer ikke«*, står der gentagne gange.

Det er da heller ikke altid, Augusta Zangenberg har kunnet give fuld besked om sine undersøgelser. Af og til har hun uden større respons været i kontakt med Nationalmuseet. Desuden har hun foræret dele af fund væk og har måske også skullet tjene en skilling af og til. Det har næppe

Augusta Zangenberg.

været billigt for danselærerinden at hyre folk til udgravningsarbejde.

Dette med pengene spiller da også ind i forholdet til Thisted Museum, selv om eftertiden fik det indtryk, at hun skænkede sine klenodier til fødebyen. I et brev af 25. april 1908 gøres der rede for handelen. Hun overdrager sin samling af sten, ler og bronzesager til Historisk Samfund for Thy og Hanherred. Prisen er 750 kr., der forfalder i to rater: de 500 kr. straks, resten inden 1. juledag samme år. Denne skrivelse er udfærdiget og underskrevet af hende selv.

Af protokollen fremgår, at P. L. Hald har lagt et stort arbejde i at sammenholde de skrevne oplysninger med samlingen af oldtidsfund, der på den tid forholds­mæssigt fyldte mere i magasinerne, end det er tilfældet i dag. Desuden har Hald vedføjet breve og andre oplysende afsnit, som det er rørende at få i hænde nu, næsten et århundrede senere.

I et af brevene til redaktør Aaberg lægger Augusta Zangenberg ikke skjul på, at hun ikke havde noget imod at blive inviteret med ved et forestående kongebesøg i 1908. Under alle omstændigheder må redaktøren gøre dronningen opmærksom på, »at det er en kvinde eller dame, der ganske alene har samlet det hele«. Vi må gå ud fra, at det er blevet nævnt, da de kongelige fik aflagt visit i de daværende museumslo-

kaler i Kr. Koldsgade. Først i 1939 flyttede museet ind i grosserer Spangbergs villa i Jernbanegade.

I samme brev til bestyrelsesformanden redaktør Aaberg fortæller Augusta Zangenberg, at hun har et rigt udvalg af antikviteter, som ville pynte på oldsagssamlingen ved det kongelige besøg. Desuden må redaktøren gerne »virke« for hende i forbindelse med besættelse af en ledig lotterikollektion.

Endnu to år før sin død som 69-årig i 1915 har Augusta Zangenberg danseskøene på. Hun skriver da i sit julebrev til fru Bjerregaard, formentlig Bertha Bjerregaard, gift med den senere borgmester Bjerregaard, at hun netop har været i København for at lære den rigtige argentinske tango, der »er meget smuk, men vanskelig at lære«. Hun nævner, at dansen har været forbudt af såvel Kejser Vilhelm som Paven og mange politimestre. Og så stiller hun i udsigt, at hun snart kommer til Thisted for at danse med børn og for at lære de voksne at danse tango.

Siden 1971 har Thisted Museum haft en kvindelig leder. Sammen med sine medarbejdere, også de kvindelige, samles Jette Kjær ved specielle lejligheder om æskerne med Augusta Zangenbergs Samling. Protokollen giver arkæologen Jens-Henrik Bech anledning til at fundere over den beundringsværdige dame, hvis dansetrin førte hende fra den ene fortidige gravplads til den anden. Hun gjorde et efter sin tid flot stykke arkæologisk arbejde, siger Jens-Henrik Bech.

Der er noget næsten symbolsk i, at Augusta Zangenberg, sikkert efter eget ønske, kom til at hvile så at sige i forlængelse af barndommens langdysse.

dt.	No.	År	Indhold	Noter	Bemærkning om Fundst.
	1	1908	Bronzealder, Jernalder manglede Bjergmand, Kvindeligke Kraa.	3	Fundet paa Lyngsøes strand ved den Benedictus liden paa stranden i den tidligere del af Thyvej
	2	1908	Bronzealder Lyd med Brændeguld af Havning	2	Fundet samme Sted som Nr. 1. Tegne liden i en Kasse som stod mellem 5 Plac. nr. 1 i Thyvej.

Uddrag fra Augusta Zangenbergs protokol.